

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΜΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΔΑΣ

Ο Έρωτας Τζέμ, γιός Μωάμεθ τού Β. και ο Σουλτανικός Έρνος, Ένας αδελφικός αλληλοσπαρχμός. Ο Τζέμ καταφεύγει στους Ίπότες της Ρόδου, Πρίγκηψ, κυνηγός και ποιητής. Ο Τζέμ στην Πρεβηνία. Στον «Πύργο των Αρχόντων». Στην άγκαλια της Έρωτας Αλιμέδας. Ο Τζέμ και η Μαρία Μπλενοφόρ. Μία τραγωδική ήλκησις. Το δηλητήριο της Έλληνοπολέμου. Η κότεκτονία της. Τρεις ιστορικοί τάπητες.

Ο Προφήτης, ο τρομερός, αλλά πολιτικότατος Μωάμεθ ο Β', πεθάνοντας, — είκοσι χρόνια μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολης — άφησε δυο γιούς: τόν Βαγιαζίτ και τόν Τζέμ. Ο Βαγιαζίτ, ο πρωτόγενος, αποκηρύσσοντας την εντολή τού πατέρα του, αναγνώστηκε να καταπολεμήσει τόν νεώτερο Τζέμ, που τού είχε σφετεριστή τόν θρόνον, και να τόν διώξει από την Κωνσταντινούπολη. Ο πρίγκηψ Τζέμ, άν και ήταν άνωτος άπ' τόν πατέρα του στην αρχή και τόν σάμα αναγνώστηκε να αμύνησθαι τήν Πόλη, πάλιν τή υποστήριξη τών Έλλήνων και παρά τά μεγάλα πλεονεκτήματα τού Ιπποτικού και Εγγυητικού χωρικού του.

Μπαίνοντας λοιπόν, σε μία Έλληνίδα γαλήνα και συνοδεύοντας άπό άλλα πλοία, εγκατέλειπε τήν περιπόλησόν τού Κωνσταντινούπολιν, προς τήν όποιαν ούτε στιγμή δέν έπαυον να κεντρίζουν τά βίαια μίσση τής φιλοδοξίας αρχής του.

Όταν ή γαλήνα βγήκανε άπό τόν Αφθονάειον, οι βάρηνοι άνεμοι τους έσπρωξαν στη Ρόδο, ή όποία τήν εντολή έκρινε ήταν άπο τήν χωροκρατία, τού περιφημου Τζαμιατού τών Ίπποτών, με Άρχηγόν τόν Μάγιστρο Πέτρο δ' Αιτωσών. Οι Ίπότες εγκατεστημένοι άπό δυο αιώνας στο όρειόν Έλληνικό νησί, είχαν πολλές φορές άποφοροήσει τις έπιδρομές τών χωροκρατών τού Τούρκου. Κατά τήν τελευταία όμως εισβολή, έπιλομεύσαν διαφορά κατά τόν Τουρκαζού Στόλον, τόν όποιον ο Πέτρος δ' Αιτωσών, στο τέλος, κατέστησε, προαίρεσις μάλλον τού θαυμαστού τού Προφήτου, που είδε τή νικησάσα.

Μία μέρα, οι σκοποί τού προφροβάν στις έπαύσεις τού Κάστρου, άνηγγέλιαν στό Μάγιστρο τής Ρόδου, ότι έχθρικά πλοία έάντηκαν στον όρίζον. Μία ύστερ' άπο λίγο, όταν ή γαλήνα έπληρώσαν, έξασφραδίσθη ότι Τούρκοι παρσάδες ήσαν οι έρχόμενοι. Και προελαπ, σε κλιμακωτά όσα οι κήρυκες άνηγγέλιαν ότι ο πρίγκηψ Τζέμ, καταδιωκόμενος άπό τόν αδελφόν του, Σουλτάν Βαγιαζίτ, κατέφυγε στους Ίπότες τής Ρόδου, σποίς παύσεως έχθρους τού πατέρα του, για να κληθή άσπίο, βασιλεύσιμος στη γενναιωρήν του.

Ο Πέτρος δ' Αιτωσών δέχθηκε τόν νεοειόν προερχόμενον με χαρά, τού έκανε διάφορες τιμητικές έκδηλώσεις, και τού άποπέθηκε ότι θα τού έδωκε τά μέσα να καταπολεμήσει τόν σκληροκαρδο αδελφόν του.

Έπειτα λοιπόν ο Τούρκος πρίγκηψ, στη Ρόδο, και άπό Τζέμ — που τοιχοκιστή σημαίνει γ ε ρ α κ ι, — οι ντόπιοι τόν έλεγαν χαιδευτικά Τζιζίλη. Έγινε κοσμηγάτης, και τώρριζε στά γλέντια, στο κνήρι και στην... ποίση, γράφοντας έρωτογράμματα, τά όποια έτραγουδούσε στους έπαύσεις και — φυσικά — και στις έπιδόσεις τής Ρόδου...

Μετά ένα χρόνο, ο Μάγιστρος, άπεφάσισε ν' άποστείλη τόν πρίγκηπα Τζέμ στη Γαλλία, δηλαδή να τού προσέξει ότι ήταν άνεκτήσιμος και στη Ρόδο. Τού είπε λοιπόν ότι ή δυνάμει τού Τζαμιατού δέν ήσαν άρκετάς για ν' άποκατασταθούν στα πολλά στοιχείατα που έμάζερε ο Σουλτάνος, για να πύση τόν αδελφόν του. Η άλήθεια όμως είνε ότι ο Πέτρος δ' Αιτωσών είχε λάβει πολλές έπιτασεις και λοιπών δόρων άπό τόν Βαγιαζίτ, για να σκοτώσει τόν πρίγκηπα Τζέμ, ή τώρριζόντων να τόν στείλη δολίος στη Γαλλία, ε' έναί να τόν κλείσει για όλη τή ζωή, σ' έναν άπό τούς πύργους του.

Κ' έτσι έγινε. Κατά τόν 1485, ο γιός τού Προφήτου, με πολιτεία-στατες γαλήνες, που είχαν τά όπλατα τού Τζαμιατού τής Ρόδου, έφτασε στην Προβηνία και άπό εκεί, με λοιπή συνοδεία, στην κοινόπολη Μπλενοφόρ, χωρίς να ίπαστευθεί τού δολιότητα τού δ' Αιτωσών.

Ο Έρώτας πρίγκηψ, στη χώρα αυτή, δέν βρήκε ούτε τόν ήλιο, ούτε τή Ξεσασιά τής ανατολικής πατρίδας του. Ο μουτόνος χαρτίτης τόν ηρώτον πύργον και τόν έπαύσεον τής πόλεως και τού κάστρου τού δ' Αιτωσών, έφρχε σπρά-σπρά καταβλητική τή σκέψη του σε όλα τά όνειρα και τις φιλοδοξίες του, όνειρα περιλαμπρα και μυστικά, άν τή λοιποκοποία διαμοσγή σάθη, τήν κομμένη στη θύρα της...

Αλλά μια Έλληνίδα όδαίσση, μια όραία θεληματική σιάλα — όνομαζόμενη Αλιμέδα — που είχε σιαμερσοθεί τήν τέτα του, τόν θρόνον του, αλλά και τις όπισθιες του, τόν αναψορονοούσε με όλη τή δύναμη τού θετικού έρωτός της, και τού έγλύκανε τις παρτές όφες τής έρωσής. Αγκαλιάζόντες τόν ή όραία όδαίσση, τού έλεγε:

— Τις γλέντιες κιάλλες τού Μωάμεθού και τού θαυμάσιου Έλληνικού ήλιου άπό τόν βόρειον πάντοτε στά μάτια σου, άφέντη μου, όσον καιρό καταδύσεται να άρχης επάνωμον τού άγαθού σου βέβαιου, όσο κεντάξεις με άγάπη τή σιάλα σου... Σ' είσαι για μένα και Θεός και Πατρίδα!

Ο πρίγκηψ Τζέμ, για να μετρώσει τήν πληθή τόν σπόν «Πύργο των Αρχόντων» τής Όβέρνης, άρχισε να γρήνη. Κ' έτσι, με τήν έπαύση τού έχρίστου ο προερχόμενος Πύργος τού Τζιζιάνου που σόκεται ως σήμερα, στα μέρη αυτά, «Έχτισε άκούη χαμίνα, παρμύρισε βούσες, κιάλλια ανατολίτικα, μέσα σε γλοιορούς κήτους. Και όσο περνούσε ο καιρός, τόσο έπιλομύετο ο «Πύργος τού Τζιζιάνου» άπό κοσμηματα που θύναταν τούς Σαρακηνούς τάπητες, άπό αραβοψημένα και τούτα: Ένα κομμάτι Άνατολής στην καρδιά τής Γαλλίας.

Ο όραίος όμως Ξένος πρίγκηψ, τόν «βασιλοπούλο» τόν μεσαιωνικών θρόνων, με τόν βέβαιον τού άμφού και τή γεωγραφία μήτη, που στην όμη τόν εδίαβάσε κανείς όλη τή μελαγχολία του για τή στέρη τού Σουλτανικού θρόνου, δέν άφανε άποκρίνιζες τις Γαλλίδες προεβόσκουτες. Κοιμήμενος πίσω άπό τά παραπέτασια τών παραθύρων, αυτές, έπιμύριαν τόν πόνουον τού όραίου Μουσομάλου, όταν έλεγαν: ή έχρίσαν άπό τόν κνήρι, προεβόσκου έλάνο σ' ένα καθαρόομο άράπικο άλωρο, άκαλοθωόμενος άπό τά σπλά του.

Μία μέρα λοιπόν, σε μία μεγάλη κεντητική έπιδομή, όπου είχε σιαμερσοθεθεί όλη ή άρχοντική κοινωνία τών περιχώρων, ο πρίγκηψ Τζέμ, έγνωρίσε τή Μαρία Μπλενοφόρ, άνήρα τού Πέτρο δ' Αιτωσών και κόρη τού Άρχοντα τής Όβέρνης.

Η Μαρία ήταν λιγνοκάμνη, Ξανθή, χαριτόμηνη. Ήταν ή άποκάλυψη μιας άγνωστης κιάλλης για τόν πρίγκηπα, που δέν είχε γνώρισει παρά τις μελαγχολίες ή σιαμερσοσες γυναικές τής Άσίας. Ήταν ή γοητεία τού κεντησίου...

Ο Τζέμ, που είχε ποιητική καρδιά, πληρώθηκε άπέσως άπό τόν έρωτα. Και ο έρωτας τού Άσπίτη με τήν Ξανθή κόρη τής Δόσσης έμφοδή άπό τόν θρόνον.

Η άγάπη τού Τζέμ, ήταν τόσο παρφόρη, όστε εγκατέλειψε τή χώρα και τή πατρίδα τής Έλληνίδος σιάλας του, τής πιστής Αλιμέδας, που τόν είχε ακολούθησει στα στρατόπεδα, στις νύκτες του, αλλά και στην έρωσία του.

Η άπιστοχημένη Αλιμέδα, όταν είδε ότι ο άνδρός της σπόν όποιον έβρισκε τά πάντα, τήν Πατρίδα της, τήν οικογένειά της, τή θρησκεία της, τήν εγκατέλειπε, τόσο έλικράθη, όστε άπαράσσε να έκδιωξη ή. Και πείρισε τήν ενδοκία.

Μία μέρα, ή Μαρία Μπλενοφόρ, έπεσε άρρωστη. Υπέφερε τρομερά άπό πόνη τής καρδιάς, ή λεπτοκάμνη κόρη. Οι γιατροί έπέκονταν γρήγο τής σκληρομυέ-

Ίπότες τής Ρόδου (Παλιά χαλκογραφία)

νοι, άνικανοι να την άνακουρίσουν... Τότε, έπληξε να την έπισκεφθώ ή Άλμείδα.

— Ποιείς, άρχοντοπούλα μου; την έρώτησε με άπορρητή συμπάθεια.

— Πονού... ύποφέρω... άναστένανε ή Μαρία.

— Έγώ θα σου δώσω ματρικό, της πατρίδας μου βότани, κι άμέσως να σου πάρουν οι πόνοι...

Και της έδωσε ένα φουέρο δηλητηριώ...

Μόλις τό ήπε ή Μαρία, έμεινε νεκρή!

Τρελλός από τή λύπη του ο Τζέυ, άρπαξε την παλάμη του ερημένη από τή μαλλιά και σέρνοντάς την κατά γής, την παράδωσε στους υπηρέτες του, να χολιάσουν επάνω της τή κτηνοθή τους ένστικτα! Φέθηκε σαν σούστος Τούρκος.

Την ίδια μέρα, ή δυστυχισμένη Έλληνίδα έβγαλε με τή χερί της τέλος στην τραγική της ζωή. Έδωσε θηλεία στο λαμό της και γεμάστηκε από ένα σα χνισί του Πύργου. Και από τότε ως σήμερα οι ντόπιοι λένε τόν έξωστη αυτόν, ότι υπαϊκόνη της Ξένης.

***

Μονάχος τώρα ο Τζέυ, χωρίς έρωτα — ούτε τόν παλαού, που τού θυμίζει τή παρελθόν του, ούτε τόν νέον έρωτα, που ήλπιζε να τού άνούξη καινούριους ορίζοντες έντιχίας — ζούσε διπλό την πόρα τής Ξενητιάς.

Θέλησε να φύγει από τόν τόπο εκείνου τής τραγωδίας, μακριά από τή Γαλλία, άλλα με τούτο τού άπέδειξαν ότι έκαταίτε άχμάλωτος, κατά διαταγή του Σουλτάνου Βαγιαζίτ... Κ' έμεινε άλά κλεισιμένος στον λόφο του, χωρίς πεινά να θύαινη στο κνήρι, χωρίς διασκεδάσεις, χωρίς έρωτα. Ήταν μόλις τριάντα χρονών, και τή μαλλιά του άρχίζαν ν' άπορρίζουν, ο μαρμαριός τόν έλθωνε...

Μετά ένα χρόνο ο πρίγκιπ Τζέυ, ο άφραός γυός Μωάμεθ τού Β', πέθανε. Στο μεταξύ όμως διάφορες προηγουμένως λαθίνες, κεντόσαν σε χειροτεχνήματα και τάπητες σκηνές, από την τραγωδία που δηλητηριώθηκε. Από τούς ιστορικούς αυτούς τάπητες σώζονται τρεις, στο μεσαιωνικό Μουσείο τών Παρισίων, όπου άλλοτε έπήρχαν τή λουτρά του Σπαλιανού και άργότερα τού Μοναστηριού τού Τάγματος Κλωνί.

Οι τρεις αυτοί τάπητες παρουσιάζουν τή διπλό ειδώλιο του Μουσείου με τή Γαλλίδα και τήν Έλληνίδα και πού πάντων τή φορετή σκηνή όπου ή Μαρία Μπλερόνη πεθαίνει δηλητηρησμένη.

ΣΟΦΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ο ΔΕΚΑΔΟΡΟΣ ΤΟΥ ΛΙΝΝΑΙΟΥ

Ο περίφημος κρυοθήτης Λινναίος, πεθαίνοντας, άφησε στο γυό του, τόν έξηξ σοφώτατο δεκάλογο.

- 1) Πίστενε σταθερά στο Θεό που έπιασε και διατηρεί και κυβερνά τόν κόσμο, και πού βλέπει κι άκούει και γνωρίζει τή πάντα.
- 2) Μην έπαυκαίσα ποτέ τού Θεό μάρινα στις άδελφές.
- 3) Πίστενε ότι ο Θεός σε διατηρεί και σε άδηγει καθημερινά στη ζωή και ότι κάθε αγαθό και καλό, προέρχονται άπ' Αύτόν.
- 4) Αν θέλεις να ζήσης πολλά χρόνια επάνω στη γή, να μην είσαι άγάρσιος.
- 5) Μή φονεύσεις. Ο φόνος είνε ένα έγκλημα που τή ίχνη του μένον άνεξάλειπτα και πού δεν συγχωρείται ποτέ. Ο φόνος, μόνο με φόνο επανορθώνεται.
- 6) Να σέβασαι τή γυναίκα σου, όπως και τις γυναίκες τών άλλων.
- 7) Να περιφρονής τή άδικα κέρδη.
- 8) Να είσαι τίμος και σταθερός στο λόγο σου και όλοι θα σε αγαπήσουν.
- 9) Να μη στήνης παγίδα στο γείτονά σου, για να μην πέσης ό ίδιος μέσα σ' αυτή, και πάθης ότι μελετάς να τού κάνης.
- 10) Να μη ζητάς να σταθεροποιήσης τήν εύτυχία σου με ραδιουργίες.

Μιά όμορφή φωτογραφία του Τσαόρι Τσαόβιν, τού περιήγρου και κοσμογάρητου Σαρλό.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Τά νεύρα του Δουμά. Μιά έξυπνοτάτη άπάντησις σ' έναν γιατρό. Ή οικειότης του Δουμά προς τούς φίλους του. Τό παρκάπου του γέρο Πορσέ. Πώς... έκταννίστηκε τó ζήτημα μιά χαρά. Οι δυό... καθηγορεύμενοι. Τό μίσος του Δουμά έναντιον τού Μπυλόξ. Ένας άνδρωπος που δεν ήταν άχαρίστες, κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ο Δουμάς πατήρ ήταν πούν νευρωτός. Κάποτε έβρισκέν έναν γιατρό, ο όποιός ειχε την άνάθεια να... τού ζήτηση μερικά χόρηματα πού τού χρωστούσε.

— Θα σάς σταίλω τούς μάρτυράς μου! φώναξε τότε έξω φρενών ο γιατρός.

— Περιμένε καλύτερα π' άρροσθησώ! τού άπάντησε ο Δουμάς. Τότε, και χωρίς μάρτυρες, μπόρεσε να με ξεμπερδέψης!...

***

Ο Δουμάς συνήθε να μιλάει στον ένικό, σ' όλο τόν κόσμο, εκτός από τόν γέρο μεσητη εισητηριών θεάτρον, Πορσέ, τόν όποιον σέβονταν έξαιρετικά. Μά τού Πορσέ, τού κακοφανώτανε, γιατί ο διάσμος συγγραφείας, δεν τού φρονόταν με την ίδια οικειότητα, με την όποιαν φρονόταν σ' όλους τούς άλλους φίλους του, και μύ μέρα ειπε στο Δουμά:

— Κύριε Δουμά, θα ήθελα να σάς παρακαλέσω κάτι...

— Τι επιθυμείτε, σεβαστέ μου φίλε; τόν έρώτησε ο συγγραφέας.

— Νά... Θα ήθελα να μου μιλάτε στον ένικό...

— Εύχαριστώς! Άγαπητέ μου Πορσέ, λοιπόν... δάνεισέ μου ένα πενηντόφραγκο!...

***

Στους γάμους τής κόρης του, ο Δουμάς, άφού εδάδασε δινάτι τού συμβόλιου τού γάμου, έγύρισε και ειπε στους νεονύμφους με μεγάλη σοβαρότητα:

— Οι καθηγορεύμενοι δεν έχουν να προσάψουν τίποτα προς ύπεράσπισί τούς!...

***

Ο Δουμάς, άν και άγαθότατος, έτραφε άπονοδο μίσος προς μερικούς άνθρώπους. Μεταξύ τών έχθρών του αυτών συγκαταλέγεται και ο Μπυλόξ, ο διεθυντής τής «Επιθεωρήσεως τών Δύο Κόσμων».

Τόσο μάλιστα ήταν τó μίσος τού συγγραφέου τών Γερμόν Σοματωφλάκων έναντιον τού Μπυλόξ, όστις κάποτε, έπί ένα χρόνο όλόκληρο, δεν έγραφε άπό ένα γράμμα στους φίλους του, πού να τον περιέχει και κάποια όμοια, έναντιον τού Παρισίου δημοσιογράφου Γράφοντας, π. χ. σε κάποιον φίλο του στη Χάβρη, ο Δουμάς, έπρόσθετε στον φάκελό:

Κύριον Χ....

Χά ε ρ η ν

(Σε άπόστασι 60 χιλιομέτρων από τόν ήλιθο τόν Μπυλόξ).

Μιάν άλλη φορά πάλιν, έστειλε στον φίλον του Πορσέ, ένα μιλιέτο, που άρχίζεν έτσι:

«Άγαπητέ μου Πορσέ, σ' πού είσαι κατά πάντα άνώτερος από τόν ήλιθο τόν Μπυλόξ, κτλ. κτλ.»

***

Ο Δουμάς, πού ήταν, ός γυνωστόν, σπάταλος μέχρι τρέλλας, δεν μπόρεσε να ύποφερη τούς φιλαργήθους.

Κάποτε, φειγόμενος από μύν έσπεριδια, βρέθηκε στο βεστιαριο, κοντά σ' έναν διασκεταχημοίχην, ο όποιός έδωσε στον ύπηρέτη πού τού ειχε φέρει τó παλτό του για πωρικτωμά... πενήνια λεπτά.

Ο συγγραφέας κοκκίνισε από ντροπή, για λογαριασμό τού έκαιτομητηριού, και άνωίγοντάς τó πορτοφόλι του, πέταξε στον ύπηρέτη ένα έκαιτοντόφραγκο.

— Συγγνώμη, κύριε, έκάνετα λάθος... τού ειπεν ο διαρκέτης, δίνοντάς του πίσω τó έκαιτοντόφραγκο.

— Καθόλου, φίλε μου, άπάντησε ο Δουμάς...

Και φίζοντες μιά περιφρονήτική ματιά στον έκαιτομητηριό ο χ ο έπρόσθεσε: — Ο κύριος έκανε λάθος!.

